

Arrest

nr. 170 489 van 24 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 30 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 oktober 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 december 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2016 waarbij de zaak wordt toegewezen aan de VIIIste kamer.

Gelet op het arrest nr. 164 807 van 30 maart 2016, waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoeker op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

*“Bevel om het grondgebied te verlaten
Ordre de quitter le territoire*

*Aan de heer, die verklaart te heten .
Il est enjoint à Monsieur qui déclare se nommer .
Naam/nom: J
Voornaam/prénom: M.H.
(...)
Nationaliteit/nationalité: Tunesië*

In voorkomend geval, en cas échéant, ALIAS

wordt het bevel gegeven het grondgebied te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen, sauf s'il (si elle) possède les documents requis pour s'y rendre

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

x 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging.

Artikel 74/14:

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

Geen arbeidskaart/beroepskaart – PV nr GE.55.L6.005487/2015 opgesteld door LP Deinze. Ook de sociale inspectiediensten zullen hun een proces verbaal nog opstellen.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

ET DE L'ABSENCE D'UN DELAI POUR QUITTER LE TERRITOIRE:

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article/des articles suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits et/ou constats suivants :

Article 7, alinea 1 :

x 1° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;

x 8° s'il exerce une activité professionnelle indépendante ou en subordination sans être en possession de l'autorisation requise à cet effet;

Article 74/14 :

x Article 74/14 §3,1°: il existe un risque de fuite

L'intéressé n'est pas en possession d'un passeport valable.

Pas de permis de travail/Pas de carte professionnelle - PV n° GE.55.L6.005487/2015 rédigé par ZP Deinze. L'inspection sociale va aussi rédiger un PV.

L'intéressé n'a pas d'adresse fixe ou connue en Belgique.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden:

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

Betrokkene werd op heterdaad betrapt toen hij ook het werken was in het resaurant Sicilia te Deinze (Kappellestraat 82)

Gezien betrokkene zonder arbeidskaart/beroepskaart aan het werk was (PV nr 55.L6.005487/2015) opgesteld door (LP Deinze) bestaat er een risico dat hij zijn illegale praktijken verder zet. Ook de sociale inspectiediensten zullen hun een proces verbaal nog opstellen.

*De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:
Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.*

Reconduite à la frontière

MOTIF DE LA DECISION :

En application de l'article 7, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, il est nécessaire de faire ramener sans délai l'intéressé(e) à la frontière, à l'exception des frontières des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen pour le motif suivant:

L'intéressé n'est pas en possession d'un passeport valable.

L'intéressé a été intercepté en flagrant délit de travail en noir dans le restaurant Sicilia (Kappelstraat 82) à Deinze.

Vu que l'intéressé était en train de travailler sans permis de travail/carte professionnelle (PV n°55.L6.005487/2015 rédigé par PZ Deinze. L'inspection sociale va aussi rédiger un PV. Il existe un risque qu'il poursuive son comportement .

*L'intéressé doit être écroué car il existe un risque de fuite .
L'intéressé n'a pas d'adresse fixe ou connue en Belgique.*

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Gezien betrokkene nog niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om de overname te vragen aan Italië.

Betrokkene werd op heterdaad betrapt toen hij ook het werken was in het resaurant [S.] te Deinze [...]

Gezien betrokkene zonder arbeidskaart/beroepskaart aan het werk was (PV nr 55.L6.005487/2015) opgesteld door (LP Deinze) bestaat er een risico dat hij zijn illegale praktijken verder zet. Ook de sociale inspectiediensten zullen hun een proces verbaal nog opstellen.

*De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:
Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.
verbaal nog opstellen.*

*De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:
Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.*

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens

zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Maintien

MOTIF DE LA DECISION :

En application de l'article 7, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, l'intéressé(e) doit être détenu(e) sur base du fait que l'exécution de sa remise à la frontière ne peut être effectuée immédiatement et sur base des faits suivants :

Vu que l'intéressé(e) ne possède aucun document de voyage valable au moment de son arrestation, l'intéressé(e) doit être maintenu à la disposition de l'Office des Etrangers pour demander sa reprise au Italie.

L'intéressé a été intercepté en flagrant délit de travail en noir dans le restaurant [S.] [...] à Deinze.

Vu que l'intéressé était en train de travailler sans permis de travail/carte professionnelle (PV n°55.L6.005487/2015 rédigé par PZ Deinze. L'inspection sociale va aussi rédiger un PV. Il existe un risque qu'il poursuive son comportement .

L'intéressé doit être écroué car il existe un risque de fuite .

L'intéressé n'a pas d'adresse fixe ou connue en Belgique.

Etant donné ce qui précède, il y a lieu de conclure que l'intéressé n'a pas la volonté de respecter les décisions administratives prises à son égard et qu'il risque donc de se soustraire aux autorités compétentes. De ce fait le maintien à la disposition l'Office des Etrangers s'impose.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, Van Poucke W, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

de Politiecommissaris van de politie van Deinze

en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Steenokkerzeel

de betrokkene, J.M.H. i, op te sluiten in de lokalen van het centrum te Steenokkerzeel 127bis

En exécution de ces décisions, nous, Van Poucke W., attaché, délégué du Secrétaire d'État à l'Asile et la Migration,

prescrivons au Commissaire de Police de Deinze

et au responsable du centre fermé de Steenokkerzeel

de faire écrouer l'intéressé(e), J.M.H., au centre fermé de Steenokkerzeel 127bis “

1.2. Op 30 oktober 2015 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan verzoeker op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“A Monsieur qui déclare se nommer :

nom : J.

prénom : M.H.

(..)

nationalité : Tunisie

Le cas échéant, ALIAS :

une interdiction d'entrée d'une durée de 2 ans est imposée,

sur le territoire belge ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen, sauf s'il (si elle) possède les documents requis pour s'y rendre.

La décision d'éloignement du 30.10.2015 est assortie de cette interdiction d'entrée.

MOTIF DE LA DECISION :

L'interdiction d'entrée est délivrée en application de l'article mentionné ci-dessous de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants:

Article 74/11, § 1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, la décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée, parce que:

x aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire et/ou;

□ l'obligation de retour n'a pas été remplie.

Pas de permis de travail/Pas de carte professionnelle - PV n° GE.55.L6.005487/2015 rédigé par ZP Deinze. L'Inspection sociale va aussi rédiger un PV.

L'intéressé n'a pas d'adresse fixe ou connue en Belgique.

C'est pourquoi une interdiction d'entrée de 2 ans lui est imposée.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de deux, parce que:

Article 74/11, § 1er, alinéa 2:

x aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire et/ou

□ l'obligation de retour n'a pas été remplie

L'intéressé a été intercepté en flagrant délit de travail en noir dans le restaurant [S.] [...] à Deinze. Vu que l'intéressé était en train de travailler sans permis de travail/carte professionnelle (PV n°55.L6.005487/2015 rédigé par PZ Deinze. L'inspection sociale va aussi rédiger un PV. Il existe un risque qu'il poursuive son comportement illégal.

L'intéressé doit être écroué car il existe un risque de fuite :

L'intéressé n'a pas d'adresse fixe ou connue en Belgique.

L'intéressé n'a pas hésité à résider illégalement sur le territoire belge et à travailler sans autorisation. Considérant l'ensemble de ces éléments, l'intérêt du contrôle de l'immigration et la protection des intérêts économiques et sociaux, une interdiction d'entrée de 2 ans n'est pas disproportionnée. “

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota werpt de verwerende partij in eerste orde een exceptie op van onontvankelijkheid ratione temporis:

“(…) De laatste nuttige dag voor het indienen van een annulatieberoep was maandag 16 november 2015.

Om die reden, is huidig verzoekschrift dat pas op 30 november 2015 laattijdig.

Bijgevolg, is huidig annulatieberoep onontvankelijk.”

2.2. Artikel 39/57, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Indien het een beroep betreft dat is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering, wordt het verzoekschrift ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.”

Om te bepalen of een beroepstermijn van 15 dagen dan wel 30 dagen gold, dient in casu te worden nagegaan of verzoeker zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissingen waarbij hem bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod werd opgelegd, bevond in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De nodige maatregelen kunnen worden genomen opdat de betrokkene de plaats waar hij wordt opgesloten, ter beschikking gesteld van de Regering of vastgehouden overeenkomstig de artikelen 7, 8bis , § 4, 25, 27, 29, tweede lid, 51/5, § 1 of § 3, 52/4, vierde lid, 54, 57/32, § 2, tweede lid, 74/5 of 74/6, § 1 of § 1bis, niet zonder de vereiste toestemming verlaat.

Indien een verdachte of een veroordeelde, een vreemdeling in onregelmatig verblijf is, wordt de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of zijn gemachtigde door de directeur van de strafinrichting op de hoogte gebracht van zijn opsluiting in de strafinrichting en dit van bij de aanvang van zijn hechtenis. Na ontvangst van deze informatie gaat de minister of zijn gemachtigde over tot de identificatie door de nationale overheden van zijn land van herkomst. De minister of zijn gemachtigde is gerechtigd om alle documenten en inlichtingen die voor de vaststelling van de identificatie nuttig zijn, door elke Belgische overheid te doen overleggen. Van zodra de identificatie is afgerond, zendt de minister of zijn gemachtigde onmiddellijk een document over aan de directeur van de strafinrichting dat aantoonst dat de betrokkene is geïdentificeerd overeenkomstig artikel 1, 14°.

De vreemdelingen die in een strafinrichting zijn opgesloten en het voorwerp uitmaken van een uitvoerbare beslissing tot verwijdering, worden na voldaan te hebben aan de straffen opgelegd door de hoven en rechtbanken, onmiddellijk verwijderd of overgebracht naar een plaats die valt onder de bevoegdheid van de minister met het oog op hun effectieve verwijdering.

In afwijking van artikel 609 van het Wetboek van strafvordering en enkel indien de minister bevoegd voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aantoonst dat hij in de onmogelijkheid verkeert om onmiddellijk over te gaan tot verwijdering of overbrenging, kan degene die het voorwerp uitmaakt van een opheffing van een bevel tot aanhouding, krachtens een beslissing van een bevoegde overheid en voor zover hij het voorwerp uitmaakt ofwel van een uitvoerbaar koninklijk besluit tot uitzetting ofwel van een uitvoerbaar ministerieel besluit tot terugwijzing ofwel van een uitvoerbaar bevel tot verlaten van het grondgebied met bewijs van effectieve verwijdering, voor maximum zeven dagen vastgehouden worden met het oog op zijn effectieve verwijdering, of bij gebreke daaraan, zijn overbrenging naar een plaats die valt onder de bevoegdheid van de minister met het oog op zijn effectieve verwijdering.

Deze vreemdeling wordt afgezonderd van de gemeenrechtelijke gevangenen.

§ 2. De Koning kan het regime en de werkingsmaatregelen bepalen die toepasbaar zijn op de plaats waar de vreemdeling wordt opgesloten, ter beschikking van de regering wordt gesteld of wordt vastgehouden, overeenkomstig de bepalingen vermeld in § 1, eerste lid.

§ 3. De Koning kan het regime en de regels bepalen die van toepassing zijn op de overbrenging van vreemdelingen bedoeld in § 1.

§ 4. Aan de vreemdelingen, die zijn opgesloten, ter beschikking gesteld van de regering of vastgehouden in de plaatsen bedoeld in § 1, kan worden toegestaan in deze plaatsen arbeid te verrichten tegen vergoeding.

De Koning bepaalt bij een in de Ministerraad overlegd besluit de voorwaarden waaronder deze arbeid wordt gepresteerd en waaronder daarbij kan worden afgeweken van de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers, van de wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten en van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers.

§ 5. Een vreemdeling, bedoeld in § 1, kan onderworpen worden aan een veiligheidsfouillering om er zich van te vergewissen dat hij geen wapen of enig voorwerp draagt dat gevaarlijk is voor de fysieke integriteit van hemzelf of van derden of voor de openbare orde, in elk van de volgende gevallen :

1° bij aankomst van de vreemdeling in een plaats bedoeld in § 1;

2° nadat de vreemdeling bezoek heeft ontvangen;

3° voorafgaand aan de overbrenging van de vreemdeling.

Bij zijn aankomst in een plaats, bedoeld in § 1, kan de bezoeker van een vreemdeling, bedoeld in § 1, eveneens onderworpen worden aan deze veiligheidsfouillering.

De veiligheidsfouillering gebeurt door het betasten van het lichaam en de kleding van de gefouilleerde, alsook door de controle van zijn bagage. Zij mag niet langer duren dan de daartoe noodzakelijk tijd. Zij wordt uitgevoerd door een gemachtigde van de minister van hetzelfde geslacht als de gefouilleerde.

§ 6. De gemachtigde van de minister kan dwang gebruiken ten aanzien van de vreemdeling, bedoeld in § 1, en in het kader van zijn overbrenging, bedoeld in § 3.

Dit gebruik van dwang is onderworpen aan de voorwaarden bepaald bij artikel 37 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt.

De Koning bepaalt de regels voor de opleiding in het kader van het gebruik van dwang door de gemachtigde van de minister."

Uit de stukken van het dossier blijkt het volgende:

- Op 29 oktober 2015 wordt verzoeker door de politiezone Deinze-Zulte om 19 uur 36 aangetroffen tijdens een controle van de sociale inspectie terwijl hij aan het werken was als ober in een Italiaans

restaurant. Hij werd op heterdaad betrapt op zwartwerk. Er wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

- Op 30 oktober 2015 om 9 uur 05 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) alsook een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

- Op 30 oktober 2015 wordt tevens een formulier getiteld "overbrenging" opgemaakt waarbij de politie verzocht wordt om de bijlagen 13septies en 13sexies aan verzoeker te betekenen en hem over te brengen naar het centrum 127bis te Steenokkerzeel

- Op 30 oktober 2015 om 13 uur 25 wordt aan verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) alsook het inreisverbod (bijlage 13sexies) ter kennis gebracht door de politie inspecteur J.D.S.

- Op 30 oktober 2015 om 15 uur 55 worden deze beslissingen tevens ondertekend door een ambtenaar van het centrum 127bis, wat betekent dat verzoeker daar inmiddels is naar overgebracht.

- Op 30 oktober 2015 om 17 uur 50 worden de betekende beslissingen doorgefaxt naar de Dienst Vreemdelingenzaken.

In casu blijkt niet dat verzoeker op het ogenblik dat hem kennis werd gegeven van de beslissingen waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod wordt opgelegd, reeds op grond van een eerdere beslissing was opgesloten in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. De opsluitingstitel – op grond van artikel 7, derde lid van de Vreemdelingenwet – die ten aanzien van verzoeker werd genomen, is vervat in de bijlage 13septies van 30 oktober 2015, en die een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering omvat.

In casu kan niet worden vastgesteld dat verzoeker zich op het ogenblik van de in casu gelijktijdige kennisgeving van het bevel om het grondgebied te verlaten en van het inreisverbod (30 oktober 2015 om 13 uur 25 uur door de lokale politie te Deinze) reeds bevond in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. Hiervoor volstaat niet dat op dat ogenblik reeds een beslissing tot vasthouding werd genomen: de wetgever heeft uitdrukkelijk voorzien dat de vreemdeling zich effectief reeds dient te bevinden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In deze laatste wetsbepaling heeft de wetgever nergens op concrete en limitatieve wijze bepaald welke plaatsen vallen onder 'welbepaalde plaats' in voormelde zin, doch wordt gesproken over *"de plaats waar hij wordt opgesloten, ter beschikking gesteld van de Regering of vastgehouden overeenkomstig de artikelen 7, 8bis, § 4, 25, 27, 29, tweede lid, 51/5, § 1 of § 3, 52/4, vierde lid, 54, 57/32, § 2, tweede lid, 74/5 of 74/6, § 1 of § 1bis"*. In casu dringt de vaststelling zich op dat de beslissing tot vasthouding van verzoeker op grond van artikel 7, derde lid van de Vreemdelingenwet een uitvoeringsmaatregel van het bevel om het grondgebied te verlaten betreft. Dit gegeven blijkt ook uit de motieven zelf die ten grondslag liggen aan de beslissing tot vasthouding, nu hierin wordt geduid dat de vasthouding ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken noodzakelijk wordt geacht om de overname van verzoeker te vragen aan Italië. Deze beslissingen werden op hetzelfde ogenblik aan verzoeker ter kennis gebracht. Aangezien de vasthoudingstitel die is gesteund op artikel 7, derde lid van de Vreemdelingenwet een uitvoeringsmaatregel betreft van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, en bijgevolg noodzakelijkerwijze volgt op deze laatste beslissing, kan niet worden vastgesteld dat verzoeker zich op het ogenblik van de kennisgeving van het bevel om het grondgebied te verlaten en van het inreisverbod reeds bevond in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. Er dient bijgevolg te worden aangenomen dat verzoeker wel degelijk beschikte over een beroepstermijn van 30 dagen.

De exceptie rationae temporis van de verwerende partij kan niet worden aangenomen.

2.3. De verwerende partij werpt in haar nota in een tweede exceptie de onontvankelijkheid van het beroep op omdat verzoeker geen belang zou hebben bij een nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Na vernietiging van het bestreden bevel zou de verwerende partij immers opnieuw verplicht zijn een bevel af te geven aan verzoeker, vermits deze zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft volgens de verwerende partij dan ook geen belang bij de vernietiging van een verwijderingsmaatregel.

Naar luid van artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat

voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Met betrekking tot het standpunt van de verwerende partij dat na een eventuele vernietiging, in ieder geval een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven, worden opgemerkt wat volgt.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang,esignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na 5[vijf] maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen."

Van een gebonden bevoegdheid is sprake "wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing" (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

Daargelaten of de vermelding "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag" in artikel 7 van de Vreemdelingenwet op zich van het bestuur reeds geen appreciatie vraagt die een volledige gebonden bevoegdheid uitsluit en of dit op zich niet reeds toelaat de opgeworpen exceptie te verwerpen, dient te worden opgemerkt dat het woordje "moet" in voormeld artikel 7 niet uitsluit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt voormeld artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten de termijn voor vertrek dient te vermelden. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2 van de Vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan, in toepassing van artikel 74/14, §§1 en 3 van de Vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren. (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1060)

Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel in concreto dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de Vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de Vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel "moet" worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel "kan" worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie in concreto dient te appreciëren, wat een volledig gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld "*que la compétence de la partie requérante n'était pas entièrement liée et que l'exception d'irrecevabilité qu'elle avait soulevée, n'était pas fondée.*" [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een "hogere" norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en ex nunc een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de verwerende partij hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven.

Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan. (RvS 13 september 2010, nr. 207.325). Mocht in een dergelijk

geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde *“meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daartegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

De tweede exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen geen antwoord zijn op enigerlei aanvraag vanwege verzoeker. Het betreffen met name maatregelen die ambtshalve werden genomen na controle of verzoeker voldeed aan de binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden. De bestreden beslissingen werden genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken, een centrale dienst waarvan de werking het hele land bestrijkt en ter kennis gebracht door een politie-inspecteur van de politiezone Deinze-Zulte, gelegen in het Nederlandstalig gebied.

Volgens de algemene regeling, voorzien bij artikel 39, §2 van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966 (hierna: de bestuurstaalwet), was de taal waarvan de diensten zich onderling moesten bedienen, aldus het Nederlands. De kennisgeving van het bevel in het Nederlandse taalgebied diende vervolgens, overeenkomstig artikel 13, §1, van de bestuurstaalwet, in het Nederlands plaats te vinden.

Artikel 13, § 1 bestuurstaalwet luidt als volgt:

“Iedere plaatselijke dienst, die in het Nederlandse, of in het Franse taalgebied gevestigd is, stelt de akten, die particulieren betreffen, in de taal van zijn gebied. (...)”

De plaats waar de verzoeker werd aangetroffen, met name Deinze, is gelegen in Nederlands taalgebied. Bijgevolg dienden deze beslissingen in het Nederlands te worden genomen, betekend en ten uitvoer gelegd.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies) in het Nederlands en het Frans werd opgesteld. De tweede bestreden beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), dat een accessorium vormt van de eerste bestreden beslissing, werd evenwel enkel in het Frans opgesteld.

Artikel 58, eerste lid, van die wet bepaalt dat met de bestuurstaalwet strijdige handelingen nietig zijn. Volgens een vaste rechtspraak van de Raad van State raakt de bestuurstaalwet de openbare orde (RvS 6 maart 1998, nr. 72.276; RvS 26 november 1968, nr. 13.239; RvS 28 oktober 1975, nr. 17.245; RvS 30 januari 1997, nr. 64.259, C.D.P.K., 1997, 417, verslag Lefever, M.; A. WIRTGEN, Middelen en het ambtshalve aanvoeren van middelen in het bijzonder, in Raad van State, I. afdeling administratie, Brugge, die Keure, 2004, 164-175), zodat iedere overtreding ervan, desnoods ambtshalve, door de Raad moet worden opgeworpen.

Ter zitting wijst de Raad erop dat zich een probleem van taalwetgeving voordoet waardoor de tweede bestreden beslissing door een onwettigheid is aangetast. De raadsman van de verwerende partij bevestigt deze vaststellingen en heeft verder geen bijkomende opmerkingen.

De Raad stelt bijgevolg vast dat de tweede bestreden beslissing werd genomen in strijd met artikel 13, § 1 van de bestuurstaalwet. Deze schending geeft conform artikel 58 van de bestuurstaalwet aanleiding tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

3.2. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), van de artikelen 7, 62, 74/11, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en de rechten van verdediging. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“2.1.

Dat verzoeker van oordeel is dat het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod in strijd is met de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en de rechten van verdediging.

Dat immers het verzoeker betekend bevel gemotiveerd wordt verwijzende naar het feit dat hij op zwartwerk betrap werd.

2.2.

Dat echter verzoeker door verweerder onmiddellijk een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 2 jaar wordt betekend zonder dat hij voorafgaandelijk het recht heeft gehad om zich te verdedigen tijdens een verhoor en tijdens een eerlijk proces.

Dat geenszins verzoeker onmiddellijk een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 2 jaar kan worden betekend zonder dat wordt rekening gehouden met verzoekers rechten van verdediging en met het art. 6 E.V.R.M.

Dat derhalve geenszins verzoeker onmiddellijk een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 2 jaar kan worden betekend zonder dat wordt gemotiveerd waarom geen rekening dient te worden gehouden met de verklaringen van verzoeker en de goeder trouw in zijn hoofde.

2.3.

Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het gezins- en familieleven, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu verweerder het bevel en inreisverbod enkel gemotiveerd heeft omdat verzoeker niet in het bezit zou zijn van de bij art. 2 Vw. vereiste documenten, geen vast of bekend adres zou hebben in België en op basis van het feit dat verzoeker in België betrap is op zwartwerk en niet in het bezit is van de vereiste arbeidskaart/beroepskaart.

Uit een dergelijke motivering blijkt dan ook niet of verweerder bij het inreisverbod en de duur ervan rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker en met verzoekers gezondheidstoestand.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 74/13 Vw.

2.4.

Dat, overeenkomstig artikel 74/11 §1 Vw., een inreisverbod kan opgelegd worden indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd en dit voor een periode van maximum 3 jaar, de maximale termijn van drie jaar wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt,

teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

Het inreisverbod kan dus een termijn inhouden van 1 dag tot 5 jaar, waarbij rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

Dat het inreisverbod in casu evenwel enkel motiveert dat een termijn van 2 jaar wordt opgelegd omdat verzoeker illegaal op het grondgebied zou verblijven en er werken zonder toelating.

Deze motivering is niet correct nu geenszins werd rekening gehouden met het feit dat verzoeker in het bezit is van een geldige Italiaanse verblijfskaart (langdurig ingezetene) en dus op het Belgische grondgebied legaal verbleef.

Dat er derhalve sprake is van schending van de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout.

Daarnaast is dergelijke motivering evenwel niet pertinent nu zij geenszins rechtvaardigt waarom een inreisverbod met een termijn van 2 jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn.

Verweerder beschikt immers dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid terzake, doch in de bestreden beslissing wordt zonder enige reden toepassing gemaakt van een termijn van 2 jaar .

Door een dergelijk gebrek aan motivatie is de motiveringsplicht dan ook geschonden, zodat de bestreden beslissing en inzonderheid het inreisverbod dient vernietigd te worden."

3.3. Het middel wordt enkel onderzocht in zoverre het betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing, dit is het bestreden bevel, aangezien uit punt 3.1 volgt dat de tweede bestreden beslissing, dit is het bestreden inreisverbod, ambtshalve dient te worden vernietigd wegens schending van de bestuursstaalwet.

3.4. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet onder "middel" worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618).

De Raad stelt vast dat waar verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, hij evenwel niet verduidelijkt op welke wijze deze rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

3.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. Het bestreden bevel bevat in casu een motivering in rechte en in feite en is gesteund op twee motieven.

Met name wordt eerst vastgesteld dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort, zodat hem op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Ten tweede wordt vastgesteld dat verzoeker een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van een daartoe vereiste machtiging. Verzoeker is met name niet in het bezit van een arbeidskaart of beroepskaart. Er wordt daarbij verwezen naar een PV opgesteld door de lokale politie te Deinze, alsook naar het gegeven dat ook de sociale inspectiediensten nog hun PV zullen opstellen.

De afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten is in rechte gesteund op artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet. In feite wordt gemotiveerd dat er een risico op onderduiken bestaat daar verzoeker geen gekend of vast verblijfsadres heeft.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt derhalve niet aangetoond.

3.6. De Raad stelt vast verzoeker kritiek uit ten aanzien van het motief in het bestreden bevel dat hij werd betrapt op zwartwerk. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.7. De verzoeker acht zijn rechten van verdediging geschonden nu hij voorafgaandelijk niet werd gehoord.

De Raad merkt evenwel op dat een schending van de rechten van verdediging, met name het hoorrecht, pas tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden indien er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker zich beperkt tot een louter theoretisch betoog en niet in concreto aantoont dat hij aanvullende dienstige informatie of elementen aan de gemachtigde had kunnen voorleggen die zijn besluitvorming had kunnen beïnvloeden en hem ervan had kunnen weerhouden de thans eerste bestreden beslissing te nemen.

Verzoeker verwijst heel vaag naar "*verklaringen*" en "*goeder trouw in zijn hoofde*" zonder dit verder te preciseren of toe te lichten. Hij laat na op concrete wijze aan te geven welke verklaringen hij wenste af te leggen om zich te verdedigen. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat het horen een invloed kon hebben op de totstandkoming van de bestreden beslissing. Een schending van de rechten van verdediging wordt niet aangetoond.

3.8. In zoverre verzoeker verwijst naar artikel 6 van het EVRM moet worden opgemerkt dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, Maaouia t. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

3.9. Verzoeker verwijt de gemachtigde geen rekening te hebben gehouden met de belangen omschreven in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Evenwel bevat dit onderdeel van het middel geen concrete uiteenzetting met betrekking tot de belangen van verzoeker. Verzoeker beperkt zich er toe in abstracto te verwijzen naar de gezondheidstoestand, het gezins- en familieleven en het belang van het kind, zoals vernoemd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, zonder dit ook maar enigszins te verbinden aan de concrete omstandigheden van de zaak. Het komt niet aan de Raad toe om uit verzoekers vage uiteenzetting zelf een middel te gaan distilleren. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt ook niet dat verzoeker, op het ogenblik van zijn ondervraging door de politie, enige melding maakte van een gezinsleven, een kwetsbare gezondheidstoestand of de aanwezigheid van minderjarige kinderen in België. Verzoeker maakt dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen met miskenning van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft er in casu verder ook geen belang bij aan te voeren dat het bestreden bevel geen motivering bevat in het licht van de bij artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet beschermde belangen, nu hij geenszins aannemelijk maakt dat er wat hem betreft, een risico op schending van deze belangen bestaat.

Bij gebrek aan enige concrete toelichting omtrent de omstandigheden van de zaak, maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Het redelijkheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de afgifte ervan heeft besloten. De gemachtigde

heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden. Dezelfde vaststelling geldt voor de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel.

Het middel, in zoverre het betrekking heeft op het bestreden bevel, is niet gegrond en kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring ervan. De overige onderdelen van het middel worden niet meer besproken omdat ze betrekking hebben op het bestreden inreisverbod dat, zoals volgt uit punt 3.1, reeds werd vernietigd wegens schending van de bestuursstaalwet.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring, in zoverre gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 oktober 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), wordt verworpen.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 oktober 2015 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES